

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D.,
ve věci

žalobkyně: T. V. P., narozená „X“,
státní příslušnost Vietnam,
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá – Jezová,
se sídlem Jezová 1501, 294 21 Bělá pod Bezdězem,
zastoupená advokátkou Mgr. Pavlínou Zámečnickovou,
se sídlem Příkop 8, 602 00 Brno,

proti
žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje,
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort,
se sídlem Masarykova 27, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 3. 2019, č. j. KRPU-56127-22/ČJ-2019-040022-RBK-ZZ,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím své právní zástupkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalované Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 22. 3. 2019, č. j. KRPU-56127-22/ČJ-2019-040022-RBK-ZZ, kterým bylo rozhodnuto, že žalobkyně se podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajišťuje za účelem správního vyhoštění, přičemž dle ust. § 124 odst. 3 téhož zákona doba trvání zajištění byla stanovena na 90 dnů od okamžiku omezení její osobní svobody, k čemuž došlo dne 21. 3. 2019 v 9:00 hodin.

Žaloba

2. Žalobkyně v žalobě uvedla, že rozhodnutí žalované je nezákonné a nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a že žalovaná nezjistila stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Namítala, že v průběhu řízení neuvedla žádné nepravdivé údaje o své totožnosti. Pokud je uvedla policejnímu orgánu BPOL SRN, nemohlo se jednat o uvedení nepravdivých údajů o totožnosti v řízení ve smyslu ust. § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná navíc zajištění odůvodnila vnitřně rozporným způsobem, kdy na jedné straně konstatovala, že žalobkyně vstoupila na území České republiky bez cestovního dokladu a bez víza a uvedla nepravdivé údaje o své totožnosti, a na straně druhé spatřovala nebezpečí stěžování nebo maření správního vyhoštění v tom, že se žalobkyně nechce vrátit do Vietnamu. Zdůraznila, že ust. § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je aplikovatelné pouze na cizince, kteří svým jednáním opakovaně porušili předpisy České republiky, neboť jen závažné důvody mohou ospravedlnit tak hrubý zásah do práva na osobní svobodu. Důvody zajištění je proto nutné vykládat restriktivně. I pokud by se žalobkyně dopustila jednání odůvodňující správní vyhoštění, nemohla se v žádném případě dopustit opakovaného porušení právních předpisů České republiky, když na její území přicestovala poprvé. Vzhledem k těmto okolnostem a skutečnosti, že žalobkyně není evidována v evidenci nežádoucích osob, proto není její zajištění důvodné. Na podporu svého tvrzení žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2006, sp. zn. 4 Azs 235/2005.
3. Dále namítala, že žalovaná nedostatečně posoudila možnost uložení zvláštních opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců, neboť vycházela z nepodložených spekulací. Žalobkyně si nebyla vědoma toho, že se na území Evropské unie dostala nelegálně. Za účelem cesty a pobytu v Evropě totiž pověřila vyřízením víza třetí osobu a byla v dobré víře, že její pobyt zde bude v souladu s právními předpisy. Žalovaná nerespektovala ustálenou judikaturu, když nezvážila osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností v řízení o správním vyhoštění, dosavadní chování a respektování veřejnosprávních povinností stanovených Českou republikou nebo jinými členskými státy Evropské unie. K tomu žalobkyně poznamenala, že má na území České republiky zajištěno ubytování i finanční zabezpečení, požádala zde o udělení mezinárodní ochrany stejně jako její manžel, není proto důvod, proč by žalobkyně neměla spolupracovat se správními orgány. Žalobkyně také upozornila, že rozhodnutím Ministerstva vnitra České republiky, Odboru azylové a migrační politiky, č. j. OAM-214/LE-BE01-VL16-PS-2019, které nabylo právní moci dne 29. 3. 2019, bylo rozhodnuto o zajištění žalobkyně ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), s tím, že dle § 46a odst. 5 téhož zákona je doba trvání zajištění stanovena do 14. 7. 2019. Žalovaná však zajištění uložené napadeným rozhodnutím neukončila, ačkoliv tak dle § 127 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců učinit měla.

Vyjádření žalované k žalobě

4. Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž uvedla, že dne 29. 3. 2019 vydala příkaz k ukončení zajištění cizince v zařízení pro zajištění cizinců a předání Ministerstvu vnitra České republiky. Není tedy pravdou, že žalovaná Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

neukončila zajištění žalobkyně na základě napadeného rozhodnutí, naopak jej ukončila, jakmile se dozvěděla o zajištění dle zákona o azylu. Dle názoru žalované byly naplněny zákonné předpoklady pro zajištění cizince a žalovaná rozhodnutí o něm řádně odůvodnila. Tvzení, že žalobkyně cestovala do Evropy v dobré víře, že tak činí v souladu s právními předpisy, je tvrzením účelovým, kterým se žalobkyně snaží zlehčit porušení právních předpisů. Žalobkyně v době svého zajištění nedisponovala žádným cestovním dokladem ani oprávněním k pobytu na území členských států Evropské unie. Tvzení o obstarání legálních dokladů pro cestu do Evropy navíc žalobkyně ve správním řízení neuplatnila a zmínila jej poprvé až v žalobě. Z okolností případu je zřejmé, že žalobkyně jakožto dospělá osoba věděla o nelegálnosti svého pobytu. Názor žalované podporuje i neochota výpovědi žalobkyně, neboť pokud by jednala v dobré víře, neobávala by se vysvětlit okolnosti své nelegální cesty. Odkaz žalobkyně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2006, sp. zn. 4 Azs 235/2005, je dle žalované nepřiléhavý, neboť ust. § 124 zákona o pobytu cizinců bylo od té doby zcela změněno, není tedy pravdou, že je dané ustanovení aplikovatelné jen na cizince, kteří opakovaně porušili právní předpisy České republiky. Žalovaná k tomu podotkla, že žalobkyně cestovala po členských státech Evropské unie nelegálně za pomoci placených převaděčů.

5. K neuložení zvláštních opatření za účelem vycestování dle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců žalovaná uvedla, že žalobkyně nejenže měla úmysl neoprávněně cestovat do Německa, ale také tak učinila. Jelikož žalobkyně odmítla vypovídat, musela žalovaná možnost uložení zvláštních opatření posuzovat na základě informací, které jí byly v době rozhodování známy a které bylo možné zjistit z dostupných evidencí. Žalobkyně neměla na území České republiky žádné bydliště a nebyla zjištěna ani žádná osoba, která by se o ni zde starala. Žalobkyně neměla dostatečné finanční prostředky k zajištění pobytu na území České republiky či složení finanční záruky. Před německými orgány vědomě sdělila smyšlenou identitu, kterou nebyla schopna věrohodně prokázat. Důvěryhodnost žalobkyně byla také snížena jak uváděním nepravdivých informací, tak i využitím práva nevypovídat. Na základě těchto skutečností žalovaná dospěla k závěru, že existuje důvodná obava, že žalobkyně nebude respektovat uložené zvláštní opatření za účelem vycestování. Žalovaná se zabývala osobními, majetkovými i rodinnými poměry žalobkyně, zhodnotila míru a závažnost porušení právních předpisů žalobkyní a zhodnotila její dosavadní jednání a chování, jakož i ochotu spolupracovat.
6. Žalovaná dále uvedla, že žádost žalobkyně o mezinárodní ochranu ze dne 23. 3. 2019 nemohla být v rámci napadeného rozhodnutí zohledněna, neboť žalované tato skutečnost nebyla známa a žalobkyně se o ní nijak nezmínila, stejně jako se nezmínila o tom, že má v České republice ubytování a finanční zabezpečení. Podání uvedené žádosti navíc nikterak nepodporuje tvrzení žalobkyně o spolupráci se správními orgány. Žalovaná konstatovala, že uvedení více důvodů, z nichž plyne nebezpečí maření nebo ztěžování výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění, není vnitřně rozporuplné a nečiní napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným. Ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců totiž uvádí pouze některé alternativy, na základě kterých může vzniknout nebezpečí maření nebo ztěžování výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění, není tudíž vyloučena ani jejich kumulace či existence další alternativy.

Posouzení věci soudem

7. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a podle ust. § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání, Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

neboť žalovaná ani žalobkyně nenavrhly ve lhůtě 5 dnů od podání žaloby konání soudního jednání k projednání věci.

8. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.
9. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Z oznámení o zahájení správního řízení ze dne 21. 3. 2019, č. j. KRPÚ-56127-15/ČJ-2019-040022-RBK-ZZ, vyplývá, že dne 20. 3. 2019 bylo německou policií u dálnice D8/A17 po překročení státní hranice kontrolováno vozidlo Mercedes Benz, reg. zn. „X“. Ve vozidle se nacházely čtyři osoby bez dokladů a řidič. Dne 21. 3. 2019, v 9:00 hodin byla žalobkyně na základě readmisní dohody převzata hlídkou Policie ČR od německých orgánů na bývalém hraničním přechodu Petrovice. Po převzetí žalobkyně byla provedena проверка v informačních systémech Policie ČR s negativním výsledkem. Jelikož žalobkyně nepředložila řádný platný cestovní doklad s platným vízem k pobytu na území České republiky, vzniklo důvodné podezření, že vstoupila na území České republiky neoprávněně nebo zde neoprávněně pobývá. Z tohoto důvodu byla dne 21. 3. 2019 v 9:00 hodin žalobkyně zajištěna dle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky. Na základě uvedených skutečností a zjištěného stavu věci bylo s žalobkyní zahájeno správní řízení ve věci vyhoštění dle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 zákona o pobytu cizinců. Oznámení bylo žalobkyní vlastnoručně podepsáno, a to za přítomnosti tlumočníka, jak je zřejmé z jejího vlastnoručního podpisu na uvedeném rozhodnutí. Žalobkyně také svým podpisem stvrdila, že převzala stejnopis tohoto oznámení.
10. Z protokolu o výsledku účastníka správního řízení ze dne 21. 3. 2019 soud zjistil, že žalobkyně se k projednávané věci nechtěla vyjádřit ani odpovídat na pokládané otázky. Pouze sdělila, že vše, co do té doby řekla či podepsala, byla pravda. Na dotaz, proč německému policejnímu orgánu uvedla jiné jméno a jiné datum narození, odpověděla, že měla strach, byla zmatená a nevěděla, co má říct. Ohledně překážek vycestování do domovského státu uvedla, že Vietnamu nehrozí žádný válečný konflikt, ona sama se neangažuje v žádném politickém hnutí a nehrozí jí trestní stíhání. Má se kam vrátit, doma má tři nezletilé děti. Žádnou překážku vycestování si neuvědomuje.
11. Podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Podle odst. 2 je v řízení o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.

12. Podle ust. § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je
 - a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,
 - b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), nebo
 - c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené.
13. Podle ust. § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců policie zvláštní opatření za účelem vycestování neuloží, jde-li o nezletilého cizince bez doprovodu nebo o cizince, u nějž je zjevné, že má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu.
14. Podle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona o Policii je policista oprávněn zajistit cizince, jestliže je důvod se domnívat, že cizinec neoprávněně vstoupil na území České republiky nebo zde neoprávněně pobývá. Podle odst. 2 o zajištění cizince podle odstavce 1 policista bez zbytečného odkladu informuje orgán, který rozhoduje o ukončení pobytu na území České republiky nebo o správním vyhoštění. Policista je oprávněn cizince zajistit do doby, než tento orgán cizinci doručí rozhodnutí o ukončení pobytu nebo sdělení o zahájení řízení o správním vyhoštění.
15. Po přezkoumání skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování žalované, dle ust. § 75 odst. 1 s. ř. s., dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba není důvodná.
16. Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobkyně shledala ve vnitřně rozporném odůvodnění zajištění, které žalovaná založila na tom, že žalobkyně vstoupila na území České republiky bez cestovního dokladu a víza a že uvedla nepravdivé údaje o své totožnosti a zároveň spatřovala nebezpečí maření nebo stěžování výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění ve skutečnosti, že se žalobkyně nechce vrátit do Vietnamu. Tuto námitku soud neshledal důvodnou.
17. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaná přistoupila k zajištění žalobkyně dle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tedy z důvodu nebezpečí, že by žalobkyně mohla mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalovaná vysvětlila, že k tomuto závěru došla na základě skutečnosti, že žalobkyně vstoupila na území České republiky a do schengenského prostoru protiprávně mimo hraniční přechod bez cestovního dokladu a bez víza nebo povolení, které by ji opravňovalo k pobytu na tomto území. A dále uvedla německému policejnímu orgánu nepravdivé údaje o své totožnosti. Z těchto skutečností žalovaná vyvodila, že se žalobkyně nechce vrátit do Vietnamu. Citované odůvodnění soud nepovažuje za vnitřně rozporné, neboť z demonstrativního výčtu uvedeného v ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je zřejmé, že jak z uvádění nepravdivých údajů o vlastní totožnosti, tak i z úmyslu neopustit území státu lze dovodit existenci nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.
Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

18. Soud se dále zabýval námitkou nenaplnění zákonných podmínek zajištění. Žalobkyně nesouhlasila s tvrzením žalované, že v řízení uvedla nepravdivé údaje o své totožnosti, neboť takto vystupovala pouze před německými policejními orgány. Namítala rovněž, že cizince lze dle ust. § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců zajistit, pouze pokud v minulosti opakovaně porušoval právní předpisy. Těto námitce soud nepřisvědčil.
19. Jak již soud naznačil výše, skutečnosti uvedené v ust. § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ze kterých lze usuzovat na existenci nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, jsou pouze demonstrativního charakteru. Nelze proto vyvodit, že důvod zajištění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců bude naplněn, jen pokud cizinec uvede nepravdivé údaje o své totožnosti v rámci řízení o správním vyhoštění, resp. po doručení oznámení o jeho zahájení. Žalobkyně v projednávaném případě uvedla německému policejnímu orgánu, kterým byla zadržena dne 20. 3. 2019 u dálnice D8/A17, nepravdivé jméno a datum narození. Soud konstatuje, že již z této skutečnosti vyplývá nedůvěryhodnost žalobkyně a důvodná obava z toho, že by v budoucnu nerespektovala případné uložení správního vyhoštění. Žalovaná tudíž nepochybila, jestliže vyhodnotila naplnění podmínky ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců již z faktu, že žalobkyně sdělila nepravdivé údaje o své totožnosti policejnímu orgánu sousedního státu.
20. Stejně tak musí soud odmítnout názor žalobkyně, že cizince je možné zajistit, pouze pokud v minulosti opakovaně porušoval právní předpisy. Závěr prezentovaný Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 25. 4. 2006, č. j. 4 Azs 235/2005-60, na který žalobkyně odkazovala, již není aktuální, neboť v tehdy řešeném případě reagoval na znění zákona o pobytu cizinců ke dni 21. 12. 2004. Od té doby však bylo ust. § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců několikrát novelizováno až do dnešní podoby, kdy zákonodárce rozšířil výčet důvodů zajištění i na důvody, které zjevně nesměřují jen k předchozímu páchání protiprávní činnosti na území České republiky, jako tomu bylo ve znění zákona o pobytu cizinců do 23. 11. 2005. Mezi takové důvody pak nepochybně patří nebezpečí maření či ztěžování výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění vyplývající z uvádění nepravdivých údajů o vlastní totožnosti, které bezprostředně předchází řízení o správním vyhoštění.
21. Při svých úvahách, zda žalovaná postupovala správně, když neuložila zvláštní opatření ve smyslu ust. § 123b zákona o pobytu cizinců místo zajištění žalobkyně, vycházel soud z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, č. j. 9 Azs 192/2014-29, a ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 As 52/2013-34 (oba dostupné na www.nssoud.cz), z nichž vyplývá, že má-li být využito mírnějších prostředků než zajištění, a to zvláštních opatření, musí být dán předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat. Dále soud vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 10 Azs 283/2016-31, dostupný na www.nssoud.cz, v němž je uvedeno, že: „Uložení zvláštních opatření proto musí být upřednostněno před zajištěním. Zároveň však uložená zvláštní opatření musí být skutečně účinná. NSS dovodil v řadě rozhodnutí, že volba mírnějších opatření, než je zajištění cizince, mezi něž lze řadit také zvláštní opatření za účelem vycestování cizince, je vázána na určité předpoklady. Cizinec musí být schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření a zároveň nesmí existovat důvodná obava, že by uložením zvláštního opatření byl ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Předpokládá se, že cizinec bude při realizaci tohoto opatření se správními orgány spolupracovat a případnému výkonu správního vyhoštění se nebude vyhýbat. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec bude případný výkon správního

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

vyhoštění mařit, nelze dle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců přistoupit ke zvláštnímu opatření za účelem vycestování cizince.“

22. Ve věci není sporu o tom, že žalobkyně žádným cestovním dokladem, vízem či povolením pobytu nejen pro Českou republiku, ale ani pro Německo, nedisponovala. Žalobkyně vědomě nelegálně vstoupila na území České republiky a členských států Evropské unie. Jejím tvrzení, že jednala v dobré víře, že její cesta a pobyt na území Evropské unie je v souladu s právními předpisy, soud neuvěřil, neboť konstrukci o pověření třetí osoby vyřízením víza uplatnila poprvé až v podané žalobě. V průběhu správního řízení naopak žalobkyně odmítla vypovídat, čímž deklarovala svůj úmysl neposkytnout žalované jakoukoliv další součinnost, a to ani za přítomnosti tlumočníka či právního zástupce. Všechny tyto skutečnosti ve svém souhrnu zjevně svědčí o tom, že je u ní dáno nebezpečí útěku a tím maření v budoucnu potencionálně uloženého správního vyhoštění. Žalovaná přitom v žalobou napadeném rozhodnutí legitimně dovodila, a to na str. 5 a 6, že v případě žalobkyně není možná aplikace zvláštních opatření. Žalovaná v tomto směru v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí výslovně uvedla, že žalobkyně vstoupila na území České republiky a schengenského prostoru vědomě neoprávněně bez cestovního dokladu a víza nebo povolení k pobytu za pomoci převaděče. Není proto u ní záruka, že se bude zdržovat na určené adrese místa pobytu, že bude hlásit její změny a že se zde bude zdržovat ve stanovené době za účelem provedení pobytové kontroly. Složení finanční záruky nebylo možné, neboť žalobkyně nedisponovala dostatečnou hotovostí, která by ji umožnila finanční záruku složit. Vzhledem k jejímu nelegálnímu pobytu bez cestovního dokladu a víza a povolení k pobytu žalobkyně neskýtá žádnou záruku, že by se osobně hlásila polici v době k tomu stanovené. Žalovaná nepřistoupila k uložení zvláštních opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců též z důvodu, že v případě žalobkyně existuje reálný předpoklad, že by mohla ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.
23. K tomu soud konstatuje, že žalobkyně nejenže vědomě nelegálně cestovala přes území České republiky, ale nechtěla ani ve věci vypovídat. Za této situace je zde důvodná obava, že by žalobkyně se správními orgány nespolupracovala a případnému správnímu vyhoštění se vyhýbala. Navíc nic nenasvědčuje tomu, že by si žalobkyně mohla jakkoliv adekvátní finanční prostředky na území České republiky za účelem realizace zvláštních opatření opatřit, to ostatně ani ve správním řízení netvrdila. Tvrzení žalobkyně, že má zajištěny potřebné finanční prostředky pro adekvátní dočasný samostatný pobyt na území České republiky proto soud považuje za nepodložené a účelové. Naopak se lze důvodně domnívat, že by žalobkyně po propuštění ze zajištění opět (nelegálně) směřovala na území Německa. Podmínky pro uložení zvláštního opatření tak nebyly v případě žalobkyně dány a žalovaná postupovala ve věci zcela správně.
24. K námitce, že žalovaná neukončila zajištění žalobkyně poté, co bylo rozhodnuto o jejím zajištění coby žadatele o udělení mezinárodní ochrany dle zákona o azylu, soud uvádí, že ze správního spisu vyplývá, že dne 29. 3. 2019 Ministerstvo vnitra České republiky, odbor azylové a migrační politiky, vydalo rozhodnutí č. j. OAM-214/LE-BE01-VL16-PS-2019, jímž byla žalobkyně zajištěna dle ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalovaná následně dne 29. 3. 2019 vydala pod č. j. KRPU-56127-42/ČJ-2019-040022-RBK-ZZ příkaz k ukončení zajištění cizinky v zařízení pro zajištění cizinců a předání Ministerstvu vnitra. Není tedy pravdou, že by žalovaná na zajištění žalobkyně dle zákona o azylu nereagovala a zajištění dle ust. § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců neukončila. Soud musí nicméně podotknout, že při rozhodování o žalobě proti rozhodnutí o zajištění cizince je vázán ust. § 75 odst. 1 s. ř. s., kde je výslovně uvedeno, že při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Námitka neukončení zajištění dle § 127 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců proto není důvodná již proto, že o zajištění žalobkyně dle zákona o azylu bylo rozhodnuto až po vydání napadeného rozhodnutí.

25. S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žaloba není z pohledu uplatněných žalobních námitek důvodná, a proto ji dle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku I. rozsudku zamítl.
26. Současně soud dle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalované žádné náklady nad rámec její úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly a ta je navíc ani nepožadovala.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 7. května 2019

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.